

вашето мълченье, както и вый на нашето? Името ви, молимъ, защото не знайхъ още съ кого приказвамъ.

— Жуанъ д'Авила, отговори просто апостолтъ.

Като чу туй пме цартъ осѣти неволно уваженіе, и начена да гледа съ удивленіе на апостола.

— Не са чудѣхъ вече на доблестъта ви, отче; и съ скърбъ гледамъ на злоупотребеніята на инквизиціята, защото не ми е възможно вече да са сумнявамъ за тѣхъ.

Императортъ можаше да приложи «и предъ васъ могъ да говорѣхъ безъ страхъ» и дѣйствително като увѣренъ че нема нищо да са бои, той приложи:

— Отче, искрено скърбимъ за злоупотребеніята на инквизиціята и много желаймы да можахмы да ги ограничимъ, но помыслѣте че страшныйтъ този орденъ, учреденъ съ благочестива цѣль и полезна, днесъ е по силенъ и отъ самыя Римъ, и самъ Папа несмѣе да стори нищо противъ него (117).

— Но императоръ Карлъ V посмѣи да са упре на Папа, рече апостолтъ и не ще са откаже да стори същото и противъ инквизиціята защото предлежи да защити правосѣдіето и правата на чловѣчеството.

Карлъ V погледнѣхъ инока благосклонно и му рече;

— Нека видимъ, отче, какъ да ти докажемъ желаніето си което имамы да та задоволимъ. Нека са стараймы преди сичко да съгласимъ правосѣдіето съ интереситѣ на държавата. Нека въспремъ злоупотребеніята на инквизиціята, но нея да не докачамы. Тя е зѣмя която са овива за да охаци, щомъ я докачатъ, и ранитѣ отъ нея сѣ смъртоносны.

— Левтъ не са бои отъ охаванъето на змїята, и Ва-

---

(117) Въ XVI вѣкъ инквизиціята бѣше не само царь на царетѣ но и ужасъ на Папътъ.